

Majgull Axelsson: Jag tycker att kvinnors relationer till varandra är väldigt intressanta och vill gärna rota runt i det.

Författaren, aktuell med boken **Ditt liv och mitt**, berättar i tidningen **Skriva** att hon där ständigt återkommer till begreppet syster och skildrar systrar eller systerskap i sitt skrivande.

I morgon: "VIDUNDERLIG"

En av de mest vidunderliga böcker jag läst, skriver **Sinziana Ravini** om **Teju Coles** novellsamling **Kända och underliga ting**. Efteråt återstår förhoppningen att han fortsätter med det han påbörjat.

Bild: RYAN FIELD

RÅARE OCH PORRIGARE. "Jag har inte läst något så här befriande sen Erica Jongs "knapplösa knullande" i Rådd att flyga, Susanne Bröggers utopiska sexskildringar i Craime Fraïche eller Catherine Millers Catherine M's sexuella liv." skriver Sinziana Ravini om Marie Alloways nyöversatta bok *Vad tjänade jag för syfte i ditt liv?*

med betoning på "hora". Men hur ofta drabbas män som skriver om sexualitet av sådana anklagelser? Bataille, Miller, Charles Bukowski och Nabokov har blivit fullkomligt helgonförklarade av den litterära eftervärlden. Hur kommer det sig att kvinnor som skriver om sex inte tas på lika stort allvar som män? Att Alloway, till skillnad från andra It-lit-författare, anklagas för narcissistisk självhävdelse på mäns bekostnad?

För att vi lever i en tid där kvinnors erfarenheter fortfarande underställs männens. För att många fortfarande är rädda för den kvinnliga sexualiteten. För att kvinnor endast förväntas skildra en mjuk och vacker sexualitet som kan sminka över samhällets sår. För, att kvinnor som avslöjar en orättvisa de varit med om, kallas hysterikor. Och sist, men inte minst, för att kvinnor som vågar ta plats, alltid får smisk i slutändan. Om det är

någonstans den verkliga sado-masochismen äger rum, så är det inte i sängkammaren, utan på det sätt vilket vi skriver och talar om kvinnor.

Sinziana Ravini

Kulturskribent

En förort i spillror

Det är en mörk och våldsam värld vi får ta del av och hjälten är inget undantag; Zack är en komplicerad natur och knappast en vanlig polis.

KRIMINALROMAN

**MONS KALLENTOFT
MARKUS LUTTEMAN**

Heroine
Bookmark

Den fjärde delen i Herkulesserien tar sig an myten om Augeas stall, som i modern tappning är en Stockholmsförort i spillror. De kriminella gängen har tagit över Stallhagen och varken bussar eller ambulanser kör längre in i det som betraktas som en krigszon. När en kvinna och tillsynes omtyckt socialarbetare på platsen våldtas, misshandlas och lämnas att dö tvingas dock polisen agera, men man inser snabbt att det är ett stort sett omöjligt uppdrag att ens komma in på området.

KRIMINALINSPEKTÖREN och hjälten Zack vid Särskilda enheten blir förstås mannen att rädda kvinnan och städa upp i det skitiga stallet. Den mytomspunna kungen i förorten, Augeas Longfellow, ger honom 24 timmar i det han kallar "sitt rike".

Att omvandla myten om Herku-

les och hans stordåd till en serie moderna kriminalromaner är en fantastiskt bra idé. Sagan tillåter hjältedåd utanför de vanliga deckarramarna, samtidigt som berättelsen är väl förankrad i modern tid och i ett realistiskt samhällsklimat. Författarduon Kallentoft och Lutteman fungerar bra tillsammans och vet hur man berättar en historia. Man känner igen Kallentofts språk från böckerna om Malin Fors även om det inte är lika utpräglat egensinnigt här – däremot är tempot uppskruvat och anslaget råare.

DET ÄR EN mörk och våldsam värld vi får ta del av och hjälten är inget undantag; Zack är en komplicerad natur och knappast en vanlig polis. Precis som tidigare för han en kamp mot sitt drogmissbruk och likt Malin Fors alkoholsug är detta en ständig följeslagare hos vår hjälte. Katastrofen lurar alltid bakom hörnet och aldrig kan man slappna av på riktigt, inte ens när allt är "bra".

Dessa egenskaper gör Zack intressant som huvudperson, men han kommer aldrig i närheten av trovärdigheten hos Kallentofts träsiga polis Malin Fors. Det händer att jag plötsligt kommer att tänka på henne och funderar på hur det ska gå med allting, som vore hon en alldeles verklig person. Zack håller sig mellan bokpärmarna.

MARIA NÄSLUND

Från kaos till dans

Ett gäng vilda kattdjur ställer till det och semestern i nya sommarhuset blir inte riktigt vad Kanin tänkt sig.

UNG

ULRIKA KESTERE
Vilda grannar

Opal

Vad skulle du göra om du köpt en lite för dyr sommarstuga och vid ankomsten finner gräsmattan belägrad av stöddiga ockupanter, fullkomligt ointresserade av att betala hyra?

I bilderböckernas värld finns det inte så många olika svar; följaktligen inte heller i debutanten Ulrika Kesteres *Vilda grannar*, om en nervös kanin som måste hantera fyra vilda, hyperaktiva kattdjur från djungeln. Lösningen är, förstås, att bli vän med intränglingarna.

OCH SÅ MÅSTE det vara, för barnböcker är ju oftast av uppfostrande art, om än nuförtiden inte övertydligt så. Istället är budskapet vänligt, pedagogiskt och roligt paketerat. Vi vill, givetvis, inte låta djur eller moderna rödluvor larva polisen och gorma om hämtning av oönskade element i grannskapet, inte heller förse dem med tillhyggen och låta

våldet ha sin gång. Så Kesteres kanin gör helt fredligt vad han kan för att få lugn och ro på sin egendom. Först tänker han att de nog slutar brottas, klösa och riva i rabatterna om de blir vegetarianer, varför han bjuder på kokta rödbetor. Det uppskattas, men tillför tyvärr bara ännu mer överskottsenergi. Då ringer han mamma. Bjud på fest, blir den bestämda uppmaningen, och sonens gnälliga bokhållarmentalitet vad gäller eventuell hyra viftas bort.

(Man får en antydning om kaninpersonligheten redan på första sidan genom innehållet i semesterpackningen, som förutom rödbetor bland annat innehåller "en del pennvässare". Kestere placerar ut finurliga detaljer av det slaget i både ord och bild.)

DET ÄR DOCK inte partyt i sig som råder bot på kaoset, utan det att kaninen visar sig kaxig nog att tvinga gästerna att dansa, vilket gör susen; rörelseenergin får en lämplig ventil, och plötsligt är de tygellösa djungeldjuren förvandlade till inget annat än vanliga små tamkatter. Gemenskap, glädjefylld rörelse och musik – se där vilken domesticerande effekt. Men troligen är det väl inte kattdjuren som krympt, utan kaninens självkänsla som vuxit.

STINA NYLÉN